ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ 'Αριθμὸς 18 'Εν Κων[πόλει, ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 Μαΐου 1909

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΘΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ | 'Εκαστον φύλλον παράδες 20 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

'Ετησία	ἐν Κωνσταντινουπόλει.	Γρ. 30
»	» ταῖς 'Επαρχίαις.	» 40
»	» τῷ 'Εξωτερικῷ.	Φρ. 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Α. ΚΟΡΑΚΑ: 'Η Νούσα (διήγημα).
CHAPLES BEAUDELAIR: "Αντρας καὶ θάλασσα (ποίημα μεταφρ. Ν. 'Αμουργιανοῦ).
ΑΣΤΕΡΙΟΥ: 'Ανὰ τὰ χερσαῖα τείχη (συνέχεια).
Χ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗ: Τὸ τραγοῦδι τῆς κόρης (ποίημα).
ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑ: Πλατωνικός (κωμωδία).
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Μαργαρίτα Στέφα (μυθιστόρημα, συνέχεια).
Α. Γ.: Φιλολογία καὶ τέχνη. 'Η Νίτσα δρᾶμα ὑπὸ Ζ. Φυτίλη (κριτική).
Μ.: Γόγολ.
ΑΛΕΚΟΥ ΓΑΛΑΝΟΥ: Εἰς τὸν Μέγκουλα (ποίημα).
'Ολιγόστιχα, 'Αλληλογραφία Εἰκόνες κ. τ. λ.

'Ο διαπρεπὴς βουλευτὴς Σερβίων κ. Μπούσιος τοῦ ὁποίου αἱ ἀγορεύσεις ἐν τῇ Βουλῇ προὐξένησαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν.

Η ΝΟΥΣΑ

Δεκαοχτὼ χρονῶ ἦταν ὁ Βέργος ὅταν γύρισε μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Γυμνασίου στὴν πατρίδα του. Οἱ γονιοί του τὸ χάρηκαν φυσικά, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος δὲ χάρηκε λιγώτερο. Κοντὰ στὴν ἀνάπαυση, ποῦ θαῦρισκε στὸ σπίτι τους, ὕστερ' ἀπὸ τόση μελέτη, ἦσαν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅσο κι' ἂν φαίνουνται τιποτένια, εὐχαριστοῦν ὅμως πολὺ ἐκεῖνον, ποῦ γυρνᾷ στὴν πατρίδα ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο ξενίτευμα.

Στὶς ἐκδρομὲς σὲ μοναστήρια κι' ἄλλα ἐξοχικὰ μέρη ξαναῦρε τὴν παλιά του φιλενάδα Νούσα, κοπέλλα γιὰ παντρειὰ τώρα.

"Οταν πήγαινε αὐτὸς στὸ σχολεῖο τῆς πατρίδας του, ἦταν κι' αὐτὴ μαθήτρια στὸ παρθεναγωγεῖο καὶ τάχα εἶχαν κάποια ἀγάπη. Τῆς ἔκαμνε πολλὲς εὐκολίες στὰ μαθήματά της, τῆς χάριζε χαλκομανίες καὶ ζωγραφιὲς κι' ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε μὲ πολὺ φιλικὸ τρόπο, τοὔδινε κάποτες κανένα λουλοῦδι, κι' ὅταν ἔφυγε τὴν πρώτη χρονιὰ γιὰ τὸ γυμνάσιο, τοῦ ἔδωκε ἕνα μαντηλάκι λινὸ ἀπὸ ἄσπρη βατίστα μὲ τὴ μάρκα του, ποῦ ἡ ἴδια τὴν

κέντησε. Στὰ χρόνια ἦσαν ἴσοι, ἀλλ' ἡ Νούσα ἦταν γυναῖκα κ' ἡ γυναῖκα γλήγωρα μεγαλώνει, ἐνῷ ἐκεῖνον ἡ μελέτη κι' ἡ ἰδέα πῶς ἡ Νούσα τὸν ἀγαπᾷ τὸν ἄφησαν παιδί, ὅπως κι' ἦταν. Μποροῦσε ἡ Νούσα νὰ τὸν ἀγάπαε τότε, ἀλλὰ μὲ τὴν παιδιακήσια ἐκείνη ἀγάπη, ποῦ δὲν μοιάζει τὴν ἄλλη τὴν ἀγάπη. Κι' ἐκεῖνος φυσικὰ ἔτσι θὰ τὴν ἀγάπαε, ἀλλὰ τὸ μαντηλάκι τὸ ἄσπρο μὲ τὴ μάρκα του, ἡ ξενιτειά, ἡ ἀνάγκη νἄχῃ κανείς ὅταν εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του, μιὰ γλυκειὰ ἐνασχόληση μὲ τὸ νοῦ, τὸν ἔκαναν ν' ἀγαπήσῃ τὴν Νούσα μὲ τὴν δεύτερη ἀγάπη, ὄχι τὴν παιδιακήσια, ποῦ μοιάζει σᾶν ἀδελφωσύνη.

Ἡ Νούσα τὸν ὑποδέχτηκε μὲ γλυκὰ λόγια, ἀλλ' ὁ Βέργος μέσα σ' αὐτὰ δὲν ηὗρε ἐκεῖνο τὸ κάτι, ποῦ περίμενε. Τοῦ μίλησε ἔτσι μ' ἀφέλεια, μ' εὐγένεια, σ' ἑνικὸ ἀριθμὸ μάλιστα, ἀλλ' ὄχι ὅπως αὐτὸς ἤθελε. Φαίνεται καταλάβαινε τὴ θέση της, πῶς ὁ Βέργος δὲν ἦταν γι' αὐτὴν καὶ γνωστικά, πολὺ γνωστικὰ κι' ἀπὸ καλωσύνη τῆς ψυχῆς, ἀπὸ πραγματικὴ ἀδελφικὴ ἀγάπη ἡ Νούσα δέν ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ πάθος, οὔτε πάλιν νὰ ψανῇ ψυχρή, γιατὶ καὶ τὰ δυὸ θἄφερναν κακὸ ἀντὶς καλὸ στὸν Βέργο.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ τέτοια δὲ νοιώθει κι' ἅμα ἡ ἀγάπη του δὲν τοῦ ἀνταποκρίνεται, ἐκεῖνος θὰ τὴν πῇ σκληρή, ἀναίσθητη, ἄκαρδη κι' ἐκείνη ἂς πάῃ νὰ ὑπακούῃ στὶς πιὸ εὐγενικὲς σκέψεις της. Κι' ὁ Βέργος τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη, δὲν μποροῦσε νὰ διῇ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ κυνηγοῦσε τὸ ψέμμα. Τὸ νεανικὸ μάτι καὶ μάλιστα τὸ ἐρωτευμένο μόνο τὸ ψεῦμα βλέπει, γιατὶ τοῦ ἀρέζει, γιατὶ θέλει τὸ ψεῦμα κι' ἂς ὀρθώνεται γιγάντια μπροστά του ἡ ἀλήθεια.

Μιὰ μέρα βρεθῆκαν πάνω στὸ καμπαναριὸ τοῦ μοναστηριοῦ, ποῦ πῆγαν οἰκογενειακῶς νὰ περάσουν τὴ μέρα. Τὸ καμπαναριὸ αὐτὸ ἐπάνω εἶχε μιὰ ὥμορφη ταράτσα καὶ εὐρύχωρη, ποῦ ἦτο πολὺ εὐχάριστο νὰ μένῃ κανείς. Ἐκεῖ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο ἤρθαν καὶ στὰ μαθητικά τους χρόνια. Θυμηθῆκαν τὶς γλυκὲς στιγμές, ποῦ περνοῦσαν τὸ σούρουπο στὴν πόρτα τῆς Νούσας, ὅταν αὐτὸς πήγαινε νὰ τῆς δώσῃ ἢ τὸ γραμμένο ρῆμα ἢ καμμιὰ ζωγραφιά. Αὐτὴ ἡ κουβέντα ἔφερε καὶ τὸ μαντηλάκι τὸ βατιστένιο μὲ τὴν μάρκα του ἀπὸ τὸ χεράκι της κεντημένη.

Ὁ Βέργος ἤθελε νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ πῶς τὴν ἀγαπᾷ κι' ὅσες φορὲς κι' ἂν εἶπε κάτι ἢ ἔκανε κάτι γι' αὐτὸ τὸν σκοπό, ἡ στάση τῆς Νούσας τὸν ἔκαμνε νὰ πιστεύῃ πῶς ἐκεῖνο, ποῦ εἶπε ἢ ἔκανε δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τῆς τὸ πῇ. Καὶ τώρα ποῦ τοῦ παρουσιάστηκε κατάλληλη εὐκαιρία, δὲν τὴν ἔχασε. Βγάζει τὸ σημειωματάρι του κι' ἀπὸ κεῖ βγάζει ἕνα ρόδινο φάκελο.

— Κύττα, τῆς λέει, τὶ ἔχει μέσα σ' αὐτὸν τὸν φάκελο.

Τὸν πῆρε ἐκείνη, τὸν ἄνοιξε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μαντηλάκι λευκό. Ἦταν τὸ μαντηλάκι, ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ. Ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά, ἕνα δυνατὸ συναίσθημα τῆς ἔκοψε τὴ λαλιὰ κι' ἔμεινε ἀφηρημένη κυττάζοντας τὸ μαντηλάκι. Ὁ Βέργος πῆγε σιμά της καὶ μὲ φωνή, ποῦ ἔβγαινε ἴσια ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς εἶπε:

— Νούσα, σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Νούσα πιὰ οὔτε τὴν καρδιά της ἐκυβέρνα, οὔτε τὸ νοῦ της. Στὴν καρδιά της ἦταν περιχυμένο ἕνα γλυκὸ αἴσθημα κι' ὁ νοῦς της ἔπλεκε ἕνα σωρὸ γλυκὲς σκέψεις. Κι' οἱ σκέψεις της αὐτὲς στριφογυρνοῦσαν γύρω στὸ "Νούσα σ' ἀγαπῶ,, καὶ στὸ ἄσπρο μαντηλάκι. Ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος της ἀναστατώθηκε, μὰ οἱ εὐγενικές της ἰδέες δὲν πέσαν συντρίμια μπρὸς στὸ ἀληθινὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης, ποῦ ἀνάφτηκε ξάφνω στὴν καρδιά της καὶ μὲ τόνο ἐπίσημο γυρνᾷ καὶ τοῦ λέει.

— Προσπάθησα ὡς τώρα ν' ἀποφύγω τὴν ἀγάπη σου, γιατὶ τὰ χρόνια μας δὲν τεριάζουν. Δὲ μ' ἄφησες ἥσυχη. Ἄκουσε. Εἶνε πικρὴ ἀλήθεια, μὰ ἀλήθεια. Δὲν εἶσαι γιὰ μένα οὔτ' ἐγὼ γιὰ σένα. Ἂν θὰ θελήσουμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν παιδική μας ἀγάπη μὲ τὴν ἀληθινή, τώρα μπορεῖ νὰ μᾶς φανῇ καλό, ὕστερα θὰ ὑποφέρουμε. Ἂς πῶ ὅτι σ' ἀγαπῶ. Αὐτή μας ἡ ἀγάπη πρέπει βέβαια κάπου νὰ μᾶς φέρῃ. Θἄνε εὐχάριστο ἂν αὐτὸ τὸ κάπου εἶνε ἡ ἕνωσή μας, ἀλλὰ εἶνε δυνατὸ νὰ γίνῃ τοῦτο; Σὺ ἔχεις πολλὰ ἀκόμα χρόνια νὰ σταθῇς. Θἄχῃς τὶς σπουδές σου, τὴν ἀποκατάστασή σου, ἐνῷ ἐμένα σήμερα αὔριο θὰ ζητήξουν νὰ μὲ παντρέψουν. Νὰ σὲ φυλάξω ὅσο ποῦ ν' ἀποκατασταθῇς δὲ θὰ μ' ἀφήσουν, γιατὶ θὰ τὸ νομίσουν, κι' εἶνε ἀνοησία, ἀφοῦ τὰ αἰσθήματα τόσο εὔκολα ἀνάβουν στὴν καρδιὰ καὶ τὰ χρόνια περνοῦν. Κι' ἂν σὺ τότε δὲν μὲ θελήσῃς ἡ ζωή μου καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Πάρτο λοιπὸν ἀπόφαση. Ἄφησε ἐμένα καὶ κύτταξε καμμιὰν ἄλλη ἀνάλογή σου. Εἶσαι καλός, εἶμαι καλή, μ' ἀγαπᾷς, σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ τὶ βγαίνει! Οἱ κοινωνικὲς κι' οἱ φυσικὲς συνθῆκες σᾶν Ἰμαλάϊα στηλώνουνται μπρός μας.

Δὲ ξαναβρέθηκαν πιά. Μόνο ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἀνταμώθηκαν σ' ἕνα σαλόνι. Ἐκείνη παντρεμένη μ' ἕναν ἔμπορο, ἐκεῖνος μὲ δίπλωμα τῆς νομικῆς καὶ μὲ σκοπὸ νὰ πάῃ στὴν Εὐρώπη νὰ σπουδάσῃ πολιτικὰς ἐπιστήμας.

— Ὡραία ἰδέα αὐτή. Μπράβο Βέργο! Τοῦ εἶπεν ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ. Σήμερα πρόξενος, αὔριο πρεσβευτὴς καὶ ὑπουργὸς μιὰ μέρα.

Στὰ λόγια τοῦτα οἱ κύριοι τὸν κύτταξαν μ' ἐκτίμηση, οἱ κυρίες μὲ καμάρι, οἱ δεσποινίδες μὲ κρυφὸ πόθο καὶ λαχτάρα κι' ἡ Νούσα . . .

Ἡ Νούσα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἤτανε δυστυχής.

Ἀρτάκη 1909 **Ἀργύρης Ν. Κόρακας.**

ΑΣΤΕΡΙΟΥ
τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φιλαρχαίου ἑταιρείας «Ὄθρυος».

ΑΝΑ ΤΑ ΧΕΡΣΑΙΑ ΤΕΙΧΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ΤΟ ΥΨΗΛΟΝ ΠΑΛΑΤΙΟΝ

Προχωρῶν πάντοτε πρὸς μεσημβρίαν χωρὶς νὰ διακρίνω τι τὸ ἀξιοπαρατήρητον ἐγγίζω πρὸς τὸ Ὑψηλὸν πλὴν τῶν Παλάτιον, τὸ μόνον σχεδὸν βυζαντινὸν οἰκοδόμημα, ναῶν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς καλὴν ὁπωσδήποτε κατάστασιν καὶ σχεδὸν ἀκέραιον.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὸ τεῖχος σχηματίζει μεγάλην κοιλότητα παρεκκλίνον τῆς εὐθείας. Τὸ δὲ μέρος τοῦτο τοῦ κοιλώματος κατέχει ἑλληνικὸν νεκροταφεῖον, ὅπου παρετήρησα καὶ τουρκικὰ ἐπιτύμβια ἑλληνικοῖς στοιχείοις γραμμένα, ἀνήκοντα δὲ προφανῶς εἰς τουρκοφώνους ὁμογενεῖς.

Εἰς τὰ τείχη δὲ τοῦ κοιλώματος τούτου διέκρινα πρὸ μὲν τοῦ παλατίου τὰ δύο παραπόρτια τοῦ Καλλινίκου καὶ τῶν Ἀσωμάτων κλειόμενα διὰ τοιχημάτων, μετὰ δὲ τὸ παλάτιον τὴν πολυθρύλλητον τῆς ἁλώσεως κερκόπορταν — αὕτη νομίζω ὅτι ἦτο — ἀνοικτὴν καὶ σήμερον, ὅπως ἀνοικτὴν εὗρον καὶ οἱ Τοῦρκοι κατὰ τὴν ἐπίθεσίν των τὴν τελευταίαν καὶ ἀπροσδοκήτως εἰσῆλθον εἰς τὴν Πόλιν εὐλογοῦντες καὶ αἰνοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουστινιάνη, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν φύλαξιν εὑρίσκετο τὸ μέρος τοῦτο.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΜΥΡΙΑΝΔΡΙΟΝ ΠΥΛΗΝ

Εἰσχωρῶ διὰ τῆς Κερκοπόρτας καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν Ἐδιρνὲ καπού, τὴν πύλην τῆς Ἀδριανουπόλεως δηλαδή, τῆς σήμερον, καὶ ἄλλοτε διὰ τὸ πολυάριθμον τῶν διαβατῶν Μυριάνδριον ἢ Πολυάνδριον καλουμένην.

Οὐδέν τι παρατηρῶ τὸ ἄξιον προσοχῆς ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ τῆς πύλης, πλὴν ἴσως τῶν ἐπ' αὐτῆς ξεσμάτων παλαιῶν ἐπιγραφῶν.

ιζ',) Ἀλλ' ὅμως εὐθὺς ἔξω ταύτης ἀριστερᾷ τῷ ἐξερχομένῳ κάτωθι ξυλοπήκτου ἐργαστηρίου τινός, οὗτινος χρησιμεύει ὡς βάσις, συναντῶ λίθον τινὰ λευκὸν ἐνεπίγραφον ἀνεστραμμένον, ὡς ἐξῆς ἐχούσης τῆς ἐπιγραφῆς του ἐπιτυμβίας ἴσως:

ΙΟΝΑΙΗ τ]ῇ Πανο]παὶᾳ ἤ - πλῳ(;) κλη

* * *

Χωροῦμεν πρὸς τὰ ἔμπρὸς πλέον ἐξωτερικῶς καὶ μετὰ τὸν πρῶτον πύργον συναντῶ ἄνοιγμα καμαρωτὸν κλειστὸν διὰ τοιχήματος· ἴσως εἶναι παραπόρτιόν τι ἕτερον.

ιη'.) Εἰς δὲ τὸν γ' πύργον ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω πύλης διακρίνω μακρὰν σειρὰν κοσμημάτων ἐν πέντε τεμαχίοις λίθοις ἐπιμήκεσιν.

Τὰ κοσμήματα ἀποτελοῦνται ἐκ σειρᾶς κυκλωμάτων περικλειόντων ποικίλα ἀναγλύμματα.

Τὸ α' τεμάχιον ἔχει 4 κυκλώματα ἑκάστου εἰκονίζοντος: τοῦ μὲν πτηνὸν μετὰ κλάδων ἔνθεν κἀκεῖθεν, τοῦ δὲ ἄνθος, καὶ τοῦ δ' σταυρόν.

Τὸ β' ἔχει δύο κυκλώματα: ὧν τὸ μὲν εἰκονίζει πτηνὸν μετὰ κλάδων, τὸ δὲ σταυρόν.

Τὸ γ' ἔχει 3 1)2 κυκλώματα πάντα εἰκονίζοντα ἄνθος.

Τὸ δ' ὅπερ εἶναι καὶ ἀνεστραμμένον ἔχει 7 κυκλώματα: ὧν τὸ μὲν α' καὶ ε' φέρουν πτηνὸν μετὰ κλάδων, τὸ β' ἄνθος, τὸ δ' καὶ ς' σταυρόν, καὶ τὸ ζ' κλάδον μετά τινος δισδιακρίτου ἄλλου.

Καὶ τὸ ε' ἔχει δύο μὲν ἀκέραια κυκλώματα, καὶ δύο ἐν τοῖς ἄκροις ἡμίση: ὧν τὸ μὲν β' εἰκονίζει πτηνὸν μετὰ κλάδων, τὸ γ' σταυρόν, καὶ τὸ τελευταῖον ἄνθος.

ιθ') Μεταξὺ τῆς προηγηθείσης Μυριανδρίου πύλης καὶ τῆς ἑπομένης Ρωμανοῦ ὑπάρχει παραπορτιόν τι καμαρωτόν, ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ὁποίου διέκρινα ἐπιγραφὴν λατινικὴν ἔνθεν κἀκεῖθεν σταυροῦ.

Ἀνωθεν ποίμνιον αἰγῶν διερχόμενον ἐπὶ τοῦ τείχους ἔκαμνε νὰ κατρακυλοῦν λίθοι ἐκ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ὕψους· τοῦτο μὲ ἠνάγκασε νὰ κάθημαι μακρὰν καὶ ἐκεῖθεν νὰ διακρίνω ἀτελῶς τὰ γράμματα, ἔχοντα οὕτως καθ' ἣν ὁ Πασπάτης ἀναφέρει τελείαν ἀνάγνωσιν:

PORTARVM VAI ┼ IqO FIRMAVITO MINE MVROS
PVSAEVS MA GNO NON MINORANTHEMIO

Portarum valido firmavit omine
Pusaeus magno non minor Anthemio.

Τουτέστι κατὰ λέξιν μετάφρασις:

Πυλῶν ἰσχυρότατα ἐστερέωσε κάθε τεῖχος
Πουσαῖος μέγας, ὄχι μικρότερος Ἀνθεμίου.

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δικαίως ὁ Πασπάτης ἐφοβήθη τὴν ταχείαν φθοράν, διότι σήμερον πολὺ ἀπέχει τις νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἐντελῶς, ἐὰν δὲν ἔχει τὸ κείμενον προαναγνωσθέν. Οὕτως πολλὰ τῶν γραμμάτων ὡς ἁπλαῖ γραμμαὶ σήμερον φαίνονται.

Ὁ Μόρτμαν (σελ 90 ἐφετεινῆς ἐκδόσεως) θέτει ἐνταῦθα τὴν Καρσίαν πύλην, τῆς δ' ἐπιγραφῆς τὸν α' στίχον χωρίζει εἰς τὸ MU-, ἀπὸ τοῦ ROS δ' ἀρχίζει τὸ δεύτερον.

κ΄.) Ἐπὶ πύργου πλησίον ὑπάρχει ἄνωθεν θυρίδος σταυρός. Ἐπὶ ἑτέρου δὲ ὀρθογώνιος πλὰξ μετὰ σχήματος γεωμετρικοῦ ἐγγλύπτου.

ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΠΥΛΗΣ ΡΩΜΑΝΟΥ

Μετὰ ταῦτα μὲ παρατηρήσεις ἀναξίας προσοχῆς φθάνω εἰς Τὸπ Καποῦ τῆς σήμερον, τὴν παλαιὰν πύλην Ρωμανοῦ. Ἐνταῦθα πλῆθος κιονοκράνων.

κα΄.) Ἀπὸ τῆς πύλης ταύτης ὁ α΄ πρὸς τὴν Προποντίδα πύργος ἔχει ἐντειχισμένον τετραγωνικὸν κίονα μὲ ἀνάγλυφον τὸ ἑξῆς περίπου

ΓΔV | | +NH

(Πτηνὸν μ' ἐστραμμένον τὸ ράμφος πρὸς τὸν σταυρόν). *(Λέων μ' ἐστραμμένον τὸ ρύγχος ἐπίσης πρὸς τὸν σταυρόν.*

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ὁποίου τὸ ὡς Λ ἦτο Α, καὶ τὸ Ι + ἦτο ἡνωμένον καὶ ἀπετέλει Α, καὶ σχηματίζουσιν οὕτω τὸ κύριον θηλυκὸν ὄνομα ΓΑΥΙΑΝΗ (;) ἢ ΠΑΥΙΑΝΗ, ἧς ἦτο ἐπιτυμβία πλὰξ ἡ ὡς ἀνωτέρω, ἐντειχισθεῖσα ἀργότερον ἐπὶ τοῦ πύργου.

Ὁμοιάζον πρὸς τ' ἀνωτέρω ἀναφέρει ὁ Πασπάτης (σελ. 44), εὑρισκόμετον εἰς τὸν ὑγρὸν λεγόμενον πύργον. Διαφέρει ὅμως κατά τε τὰ μὴ ἀναφερόμενα δύο ζῷα ὡς ἐν τῷ ἡμετέρῳ καὶ κατὰ τὸ ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως :

E IKY

ὅπερ ἀφίνει ἀνεξήγητον. Εἶν' ἀρά γε ταὐτόν ;

(Ἀκολουθεῖ).

Διόρθωσις παροραμάτων εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν μελέτην τοῦ κ. Ἀστερίου.

Φύλ. 17, σελ. 5, στήλ. 2, στίχ. 12.

Νὰ διαγραφῇ ἡ φρᾶσις ***«Κατὰ Πασπάτην»****, ὡς ἀνήκουσα εἰς ἄλλην σελίδα.*

Αὐτόθι δὲ στίχ. 13 ν' ἀναγνωσθῇ ἡ λέξις κατ' ὀνομαστικὴν καὶ νὰ προστεθῇ τὸ παροραθὲν τυπογραφικῶς ἐν μέσῳ τοῦ στίχου ***[ἢ βασιλευόντων]****.*

Αὐτόθι στίχ. 16 τὸ ἄρθρον ***«τοῦ»*** *νὰ ἀναγνωσθῇ:* ***«τῆς»****. κλπ.*

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΕΙΤΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Μιὰ λυγερὴ τραγούδαγε στὴν ἄκρη τοῦ πελάγου
Καὶ τὸ τραγούδι χύνονταν ἀπανωθιὸ στὸ κῦμα
Κι' ἡ θάλασσα γαλήνεψε κι' ἔπαψε νὰ κυμαίνῃ,
Καὶ τὰ καράβια στάθηκαν κι' ἀκούγαν τὸν ἠχό [του.

Οἱ ναῦτες παραλόγησαν καὶ τὰ πανιὰ μαζεύουν,
Κι' ἕνα μικρὸ ναυτόπουλο κι' ὠμορφοκαμωμένο,
Βουρλίστηκε ἀπὸ τὸν καημὸ κι' ἀφίνει τὸ καράβι,
Βγαίνει στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ, παρακαλεῖ τὴν [κόρη.

— Πᾶρέ με, κόρη, σκλάβο σου, πᾶρέ με δου- [λευτή σου,
Καὶ πᾶψε τὸ τραγούδι σου νὰ φύγουν τὰ καράβια,
Μάννες, γυναῖκες κι' ἀδερφές, κι' ἀνήλικα παι- [δάκια,
Τὰ περιμένουν μὲ καημὸ σὲ μακρυνὰ λιμάνια.

Ἔπαψε ἡ κόρη τὸν ἠχὸ καὶ τ' ἄρρητο τραγούδι,
Καὶ τὰ καράβια φύγανε στὰ ποθητὰ λιμάνια
Κι' ἔμεινε ὁ ναύτης δοῦλός της κι' ἀφέντης τῆς [καρδιᾶς της.

Χ. Χρηστοβασίλης.

ΓΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐφτούνη-ἐφτοὺ *τὰ ἤκουεν ὅλα Κλεισθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἅμα ἀντελήφθη τὰς ἐπικινδύνους διαθέσεις τοῦ πάππου της, ἔτεινε τὸ οὖς καὶ προσεπάθει νὰ μὴ τῆς διαφύγῃ ἐκ τῆς λογομαχίας οὔτε λέξις. Τίποτε νεώτερον, εὐτυχῶς. Ὁ πάππος ἀνεμάσσα τὰ αὐτά, τὰ συνήθη ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν. Συλλογιζόμενος τὴν ἀντίστασιν τῆς ἐγγονῆς εἰς τὰ περὶ τοῦ γάμου της σχέδιά του, φοβούμενος μήπως εἰς τὴν διαγωγήν της εὕρισκε μυστικὰς ἀρωγοὺς τὰς γυναῖκας, βλέπων παρερχόμενον τὸν καιρόν, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ ν' ἀποσπάσῃ τὸ ναὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἔβλεπε τὸν λόγον του ὁριστικῶς εἰς τὸν Κατσουρέλαν, ὁ Γιακουμάκης ἐξέσπα συχνὰ εἰς ὕβρεις καὶ εἰς ἀράς, εἰς ἀπειλὰς καὶ παραινέσεις, ἐρίζων ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῆς συζύγου του τὸ περισσότερον, ἡ ὁποία ἂν καὶ μὴ κηρυττομένη καιὰ τῶν προτάσεών του, ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορον τρόπον του. Ἄ, μὰ δὲν ἦταν τρόπος αὐτός ! Νύχτα-μέρα, γιορτὴ καθεμερνή, σώνει κι' ὅλας ! . . . Τοὺς ἄκουσε πλέον ἡ γειτονειά,—τὸν ἐπολεμοῦσε καὶ αὐτὴ μὲ τὰ ἴδιά του ὅπλα,—τὰ δὲ μεγαλήτερα παιδία, ἐκ τῶν καθημένων ἀμφιθεατρικῶς ἐπὶ τῆς κλίμακος μὲ τὴν πονηρὰν ἐκείνην ἀφέλειαν, τοὺς* ***ἐκουβέντιαζαν*** *τὸ βράδυ εἰς τὰ σπίτια των . . .*

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐλάμβανε μέρος ποτὲ εἰς τὰς παραφορὰς αὐτάς. Εἶπεν ὅτι τὸν Νιόνον αὐτὸν δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ὅτι δὲν τὸν θέλει, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσῃ μαζί του. Ἐτοιμοῦσε ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ εἰπῇ τὸ ναί, ποῦ τῆς ἐζήτουν. Εἰμποροῦσαν νὰ τὴν στεφανώσουν, ἂν ἤθελαν, διὰ τῆς βίας, νὰ τὴν καταιβάσουν ἀπὸ τὴν σκάλα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ νὰ τὴν ἀνεβάσουν στοῦ Κατσουρέλα μὲ στραιτιῶτες καὶ μὲ κοντακιές. Ἀλλὰ μόνη της δὲν θὰ ἐπήγαινε ποτέ· νέτα-σκέτα.—Καὶ μετὰ τὴν δήλωσιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἅπαξ ἔκαμεν ἐνώπιον τοῦ πάππου της, ἔκρινε

φρόνιμον, ὁσάκις αὐτὸς ἤρχιζε τὴ φαγωμάρα, νὰ κλείεται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ν' ἀκούῃ χωρὶς ν' ἀπαντᾷ λέξιν.

Τὴν σιωπὴν αὐτὴν ἤρχισε ν' ἀντιτάσσῃ κατὰ κανόνα ἀφότου ἠθάνθη ἔρωτα πρὸς τὸν ***Τώνην*** *καὶ μάλιστα τελευταίως, ἀφότου ἔγεινε μεταξύ των καὶ ἡ ἐξομολόγησις.. Ὁ νέος ἐπλήρωσε τὴν ὕπαρξίν της ὅλην, ὅπως ἐπλήρου καὶ τὸ δωμάτιόν της διὰ τοῦ γιγαντιαίου του σώματος, ὁσάκις ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψίν της. Τῇ ἐπεβλήθη, τὴν κατέκτησε, τὴν ἐδέσμευσεν. Ὑπὸ τὴν σκιάν του ἠσθάνετο ἑαυτὴν προστατευμένην, ἀσφαλῆ, ἴσχυον, ἄφοβον. Ἐνόησεν ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ νέος τὴν ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν ειλικρίνειαν, καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ αἰσθήματος, ὅπως ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της. Εἶχε δὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Μοῖρα τοὺς εἶχεν ἑνώσει ἀδιασπάστως, καὶ ὅτι ὅσον καὶ ἂν τοὺς διεχώριζαν ἡ κοινωνικὴ τάξις καὶ ἡ πρόληψις, θὰ συνενοῦντο αὐτοὶ ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε πλάσει τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον . . . Τί τὴν ἔμελε λοιπὸν δι' ὅσα ἐφλυάρει τόρα ὁ πάππος της; Ἡ γεροντικὴ ἐπιμονὴ θὰ ἐνέδιδε κατ' ἀνάγκην. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ νίκη ἦτο διὰ τοὺς νέους!*

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχεν ἀγαπήσει. Οἱ νέοι, οἱ ἐξερχόμενοι εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ὡραίων καὶ συχνάζοντες εἰς πολὺ τὴν φημιζομένην γειτονειάν, ἠύραν τὴν πυρρόξανθην αὐτὴν καὶ μελανείμονα καλλονὴν ἄρωτον καὶ ἀσύλληπτον· οὐδ' ἐτόλμησε ποτὲ κανεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ καυχηθῇ ὅτι κατώρθωσεν ἔστω καὶ ἐν βλέμμα νὰ τῆς ἀποσπάσῃ. Εἰς τοῦτο συνέτεινε πολὺ ἡ ὀρφάνια της, ἡ ἀφαιρέσασα εἰς κρίσιμον ὥραν τὴν ὄρεξιν παιγνιδίων νεανικῶν, καὶ ἡ φυσική της ὑπερηφάνεια, ἡ μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς αὐτὴν νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ καμμίαν τῶν χαμένων καὶ τῶν ἐλευθέρων, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ὑπὸ τὰ ὄμματά της παρεδίδοντο ἄνευ ἐλπίδος εἰς τὰ χοντρὰ τσουλα μὲ τὰ ψεύτικα αἰσθήματα. Ἀλλὰ κυρίως ἡ ὑλική της ἀνεξαρτησία ἀπετέλει τὸ βεβαιότερον τῆς ἀρετῆς της θεμέλιον. Καὶ τί χρείαν εἶχεν αὐτὴ νὰ ***ντονιάρῃ*****;** *Μήπως διὰ νὰ ἐπιτύχῃ γαμβρόν; Ἀλλ' ὅλοι θὰ τὴν παρακαλέσουν τὴν μονάκριβην τοῦ Στάθη τοῦ Στέφα, τὴν ὡραίαν κληρονόμον· ἢ μήπως διὰ νὰ 'μπλέξῃ ὡς ἀράχνη κανένα πλούσιον, ὅπως δὰ ἤξευρε στὴ γειτονειὰ μερικὲς-μερικές; — Ἄ, δόξα σοι ὁ Θεός! . . . — Ὁ Τώνης, λοιπόν, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶν τῆς γνωριμίας των περιστάσεων καὶ τῆς ἐξαιρέτου συγγενείας τῶν ψυχῶν των, κατώρθωσε νὰ τῆς ἐπιβληθῇ, εὕρισκε τὴν καρδίαν της παρθένον. Ἄνθος ὡραῖον καὶ εὔοσμον, θάλλον ἐπὶ ὑψώματος ἀσφαλοῦς, ἔμεινεν ἀπρόσβλητον καὶ ἄθικτον, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων τὰ ὁποῖα κατεπάτησαν οἱ ἐπιδρομεῖς, καὶ διεφύλαξε τὰ κάλλη του καὶ τὸ ἄρωμά του διὰ τὸν δυνηθέντα νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ὕψους του.*

Ἐν τούτοις, μὲ ὅλον του τὸν θυμὸν καὶ τὰς φωνάς, ὁ Γιακουμάκης Στέφος ἐνεδύθη. Τὰ κυριακάτικά του ἤστραπταν ἐκ τῆς καθαριότητος, ὅπως τὸ μαῦρον στιλπνὸν ***φροντίνι*** *τοῦ κασκέτου του καὶ τὸ ξυρισμένον του πρόσωπον. Κατὰ τοῦ ψύχους τὸν ἐτύλιξε φύλαττε ποδῆρες ἐπανωφόριον πολύπτυχον, ἐκ κυανῆς τσόχας μὲ μαῦρον βελούδινον κολλάρον, τὸ ὁποῖον ὁ Γιακουμάκης οὐδέποτε ἐφόρεσε μὲ τὰς χειρίδας ἀλλ' ἔριπτεν ἁπλῶς ἐπὶ τῶν νώτων του καὶ συνήρμοζε περὶ τὸν λαιμὸν διὰ μεταλλίνης πόρπης. Τ*

Ἑλένη. Τὰ βλέπεις, κ. Νῖκο ; . . . Κ' ὕστερα λές . . . νά· πῶς ὑπερασπίζουμαι . . . τάχα τὸν . . . κ. Κώστα . . .

Νῖκος. Τί λόγος ! Μόνο ποῦ δέν τον ἔπλεξες πανηγυρικό, τὸν Κώστα σου. *(Ἡ Ἑλένη σταναχωριέται).*

Κώστας. Μᾶ γιατί μὲ παραγνωρίζεις ἔτσι, Νῖκο ; Δὲ μὲ μισεῖς, τοὐλάχιστο . . .

Νῖκος. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε !

Ἑλένη. Νά· τέτοιος εἶσαι ! Μὴν τὸν συνερίζεσαι, κ. Κώστα . . . Δὲν τὸ κάνει ἀπὸ κακία.

Νῖκος. Κ' ὕστερα ; Κύριε ἐλέησον ! Ἢ τἄχετε χαμένα, παιδιά μου, ἢ ἐγὼ εἶμαι σήμερα στὰ φεγγάρια μου !

Ἑλένη. Καλά, καλά. Μὴ θυμόνεις.

Κώστας. Λοιπὸν θὰ τοὺς δεχτῇς ;

Νῖκος. Τί ἄλλο ; Θυμᾶσαι δὰ τὸ κάζο τοῦ Ἀλέκου.

Κώστας. Ἴσια-ἴσια ἐκεῖνος ἦρτε στὸ νοῦ μου.

Ἑλένη. Ποιὸς Ἀλέκος ;

Νῖκος. Ὁ Νικολαΐδης, τῆς Μαρίκας.

Ἑλένη. Ἔπαθε τὰ ἴδια κ' ἐκεῖνος ;

Νῖκος. Ἔπαθε . . . ὅτι μπορῶ νὰ πάθω κ' ἐγώ. *(Κουδοῦνι τῆς πόρτας).* Κάποιος ἔρχεται !

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ»

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΗΡ. Γ. ΠΙΝΤΖΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1909

ἀξιοπερίεργον εἶναι ὅτι τὸ βαρὺ αὐτὸ ἔνδυμα τὸ ἔφερε μόνον τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς Κυριακάς, ἐν ᾧ κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας, ψυχροτέρας πολλάκις, ἠρκεῖτο εἰς ἓν παλαιὸν πολὺ ἐλαφρότερον.

Ἔλαβε τὴν χονδρὰν ὀζώδη του βακτηρίαν, καμπυλωτὴν ἐπάνω ὥστε νὰ τὴν ἀναρτᾷ ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ νὰ ἔχῃ ἐλευθέρας τὰς χεῖρας, καὶ ἀφοῦ ἐπανέλαβεν ὡς πάρθιον βέλος ὅτι ἐντρέπεται ἀληθινὰ τώρα, ποῦ βγαίνει στὸ δρόμο, νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος, ὕστερ' ἀπὸ ὅσα ἀκούονται γιὰ τὸ σπίτι του, — κατῆλθε τὴν κλίμακα, ἤνοιξε νὴν ἐξώθυραν καὶ ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἔκλειεν ὄπισθέν του μὲ ὁρμήν, κροτούντων τῶν χαλαρῶν οἰδηρικῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν αἱ παλαιαὶ αὐταὶ θύραι, διὰ τῆς δεξιᾶς ἐσταυροκοπήθη τρίς, ὡς συνείθιζε κατὰ πᾶσαν πρωϊνὴν ἔξοδον. Πρὶν ἐκκινήσῃ ἐστερέωσε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν τετράγωνον λίθον, τὸν χρησιμεύοντα ὡς ἀνάβαθρον τῆς θύρας του, ἠκολούθησε δὲ κατόπιν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν Ἄμμον, ἀνοίγων τοὺς πόδας· ὡς διὰ νὰ ἰσορροπῇ τὸν κάπως προέχοντα ὄγκον τῆς κοιλίας του, καὶ καλημερίζων βροντοφώνως καὶ ἐπιβλητικῶς τοὺς γείτονας, ὡς διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ὑπεστήριζε τὸ καλὸν τῆς ἐγγονῆς του καὶ θὰ ἐξήρχετο νικητὴς — ἔννοια τους! — ἐκ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ὁποίου παρηκολούθουν τὰς φάσεις.

* * *

Τὴν μακρὰν λεωφόρον τοῦ Ἄμμου κατέλαμπεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον δι' ἐρυθρίζοντος ἀκόμη φωτὸς ὁ ἥλιος τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ πρὸ μικροῦ ἀνυψωθεὶς καὶ καταυγάζων τὴν ρυτιδωμένην ἔκτασιν τῆς θαλάσσης. Ἡ σειρὰ τῶν οἰκιῶν, μὲ τὰς συνεχεῖς στοὰς ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐφαίνοντο κλειστὰ ἢ ἡμιάνοικτα τὰ μαγαζεῖα, εἶχεν ὄψιν, ἀπέναντι τοῦ νέου ἡλίου, καθαρίαν καὶ ἑορτάσιμον. Οἱ διαβάται, ἐργάται προπάντων μὲ τὰς ἑορτασίμους των ἐνδυμασίας, ἐβάδιζαν ἐσπευσμένως, ἄλλοι μὲν πρὸς τὰ κρεοπωλεῖα, ὅπου ἄφθονα παρετάσσοντο τὰ ὀφάγια τῆς Κυριακῆς, ἐπὶ τῶν ὀγκωδῶν καὶ ἀξέστων τραπεζῶν, ἄλλοι δὲ πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, τοῦ ὁποίου οἱ γλυκεῖς κώδωνες ἐξέχυναν σεμνὴν μελῳδίαν, βαυκαλίζουσαν τοὺς ἡμικοιμωμένους κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην . . . Ὁ Γιακουμάκης ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Ἀγοράν, ὅπου ἐκ τῶν πρώτων συνήντησε, στρέφοντα τὰ νῶτα μὲ τὰς χεῖρας ὄπισθεν καὶ παρατηροῦντα τὰ κρέατα, τὸν ἀγαπητόν του φίλον Χρῆστον Κατσουρέλαν.

«Ὥρες καλές!» τῷ ἐβρόντησεν ὄπισθεν.

«Ὦ! **μπογκιόρνο**» ἀνέκραξεν ὁ κὺρ Χρῆστος· «πῶς, ἀκόμα δὲν ἐψώνισες;

— Ὄχι, τώρα ἤρθα. Ἔχει γιαμὰ τίποτοι καλό;

— Ἀδὰ ξέρω κ' ἐγώ; Ἐκεῖνο 'κεῖ τὸ πρόβειο, τὸ βλέπεις; σιοχάζουμαι νἄνε καλὸ γιὰ τὸ φοῦρνο.

— Ἄ, φούρνους! ἐγὼ τὴν Κυριακὴ τρώω μανέστρα . . .

— Αἴ, τότενες βοϊνὸ ἀπὸ τοῦτο δῶ.

— Πενῆντα τὸ βόϊκο! πενῆντα!» ἀνέκραξε στεντορείως ὁ παχὺς καὶ ἐρυθραύχην κρεοπώλης ἀναπάλλων τὴν πελωρίαν του μάχαιραν. «Σιὸρ Γιακουμάκη, κόπιασε! Σῶχω σήμερα πρᾶμμα ποῦ δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃς ποτέ σου!»

Ὁ Γιακουμάκης ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν· ἀφ' οὗ δὲ συνεζή-

Βούβαλοι λουόμενοι.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΝΙΚΟΣ, ΕΛΕΝΗ.

Ἑλένη. Μὰ τί χολοσκάνεις ἔτσι; Φεύγουμε κ' ἔτσι δὲ θὰ μᾶς ἔβρουν ἐδώ.

Νῖκος. Τὸ πέτυχες! Εἶναι ἱκανοὶ νά μου φκιάσουν καμμιὰ δουλειά . . . .

Ἑλένη. Ἔ! Τότε, θὰ καθίσουν λίγο καὶ θὰ φύγουν: . . ἄν τους πῇς μάλιστα πῶς βιαζούμαστε . . . μᾶς προσμένει ἡ Θάλεια . . .

Νῖκος. Ἡ κηδεία τοῦ νεανικοῦ βίου, χρυσό μου, δὲ γένεται σὲ μιὰ στιγμή. Οἱ παλιάνθρωποι δὲν τόχουν σὲ τίποτα νὰ μείνουν ὡς τὰ μεσάνυχτα . . . ἂν ὄχι ὡς τὸ πρωΐ.

Ἑλένη. Τόσο τὸ καλήτερο! Θὰ διασκεδάσουμε!

Νῖκος. Παιδί! . . . Θαρρεῖς ποὺ μπορεῖς νὰ βρεθῇς σ' ἕνα τέτοιο πανδαιμόνιο . . .

Ἑλένη. Καλέ, τί λὲς αὐτοῦ; Ἄ! Ὁ κ. Κώστας.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἴδιοι, ΚΩΣΤΑΣ.

Ἑλένη. Τόρα θὰ καταλάβουμε.

Κώστας. Δεσποινίς . . . Τί κάμεις, Νῖκο;

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Καλοκαῖρι. Στὸν κῆπο τῆς κυρίας Νικοπούλου, στὴν Πρίγκηπο.—Πάγκοι, καθίσματα.

ΝΙΚΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Νῖκος. Μά, τί κάνεις τόση ὥρα, Γιάννη;

Γιάννης. *(Μπαίνει βαστώντας ἕνα γράμμα, τὸ πανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο τοῦ Νίκου).* Πῆγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα κ. Νῖκο. Ἦτανε ὁ ποστιέρης. *(Τοῦ δίνει τὸ γράμμα).*

Νῖκος. Ἄφησ' ἐκεῖ τὸ ροῦχο καὶ τὸ καπέλλο. *(Ὁ Γιάννης τὰ βάζει σ' ἕνα κάθισμα).* Τί περιμένεις;

Γιάννης. Τὴν ἀπόδειξη, κ. Νῖκο.

Νῖκος. Ἄ! Εἶναι συστημένο. *(Ὑπογράφει τὴν ἀπόδειξη καί τη δίνει τοῦ Γιάννη).* Ὁρίστε. *(Φεύγει ὁ Γιάννης μὲ τὴν ἀπόδειξη).*

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΝΙΚΟΣ, μονάχος.

Ἐπιστολὴ συστημένη μέσ' ἀπὸ τὴν Πόλη . . . καμμιὰ φιάκα, τὸ δίχως ἄλλο. *(Σκίζει τὸ φά-*

Νῖκος. Εἶσαι πολὺ ἀδέξιος ὑποκριτής, καϋμένε Κώστα!

Ἑλένη. Ἐννοεῖ τὸ γράμμα, κ. Κώστα.

Κώστας. Ποιὸ γράμμα;

Ἑλένη. Νὰ αὐτό, ποῦ τοῦ στείλατ' ἐσεῖς καὶ οἱ φίλοι σας . . . γιὰ τὴ νεκρώσιμη τὴν τελετή.

Κώστας. Δὲν καταλαβαίνω, δεσποινίς, ἀλλὰ μαντεύω . . . Μπορῶ νά το δῶ;

Νίκος. Νὰ ἡ ὥρα; *(Ὁ Κώστας πέρνει τὸ γράμμα καὶ διαβάζει).*

Ἑλένη. Πῶς; Δὲν ἔχετε εἴδηση;

Κώστας. Ἐννοεῖται . . . Βλέπετε, ἄλλως τε, πῶς οἱ ὑπογραφὲς εἶναι ὅλες ἕνα γράψιμο.

Ἑλένη. Ἀλήθεια. Δὲν εἶναι τὸ γράψιμό σας.

Νῖκος. Μπᾶς κι' ἔχετε ἀλληλογραφία; . . . Τὸ γράψιμό σου, νά σε πῶ, δέν το ξέρω καλὰ καλὰ ἐγώ.

Ἑλένη. Ἀλληλογραφία ὄχι, ἀλλά . . .

Κώστας. *(Ταραγμένος).* Δηλαδὴ . . . τῆς εἶχα στείλῃ μιὰ κάρτα ἀπὸ τὸ τελευταῖό μου ταξίδι... Δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς;

Ἑλένη. *(Σταναχωρεμένη).* Βέβαια.

Κώστας. *(Δίνει τὴν ἐπιστολὴ στὸ Νῖκο).* Τί κρῖμα! Καὶ ἤρτα νὰ διῶ γιατί ἀργήσατε. Ἡ Θάλεια προσμένει νὰ πάτε περίπατο, ὅπως συμφωνήσατε.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ 60 *χρονῶ.*
ΘΑΛΕΙΑ, κόρη του 20 »
ΚΩΣΤΑΣ, ἀνεψιός του 25 »
Δεσποινὶς **ΝΕΑΡΟΠΟΥΛΟΥ**, *γκουβερνάντα τῆς Θάλειας, γεροντοκόρη.*
Κυρία **ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ**, 50 *χρονῶ.*
ΝΙΚΟΣ, γυιός της, ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Θάλειας, 30 *χρονῶ.*
ΕΛΕΝΗ, κόρη της 18 »
ΓΙΑΝΝΗΣ, ὑπηρέτης της.
ΠΕΤΡΟΣ
ΚΙΜΩΝ } *φίλοι τῶν δύο σπιτιῶν 25-30 χρονῶ.*
ΓΙΩΡΓΟΣ

τησε διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ φίλου του περὶ τοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ προτιμήσῃ, διέταξε τὸν κρεοπώλην νὰ τοῦ κόψῃ ὡς τρεῖς λίτρες.

— « Μωρ' ἀκρίβεια, σιὸρ Χρῆστο! Τ' εἶνε τοῦτο δῶ! » παρεποιεῖθη πρὸς τὸν φίλον του πληρώνων εἰς χαϊκὸν τὸν κρεοπώλην καὶ παραλαμβάνων τὸ τεμάχιον τοῦ κρέατος. « Τὸ πιστεύεις ποῦ ἔφτασα τὸ κρῆας, μουσκάρι γιὰ **ραριτές**, *δύο* **μεγάλες** *τὴ λίτρα;*

— Μπᾶ, ἀμὴ τί; ἐπροχτές. Ἀδὰ δὲν τὸ θυμᾶμαι ἐγώ; Μὲ τοῦτες ἐδῶ τσὶ ἀκρίβειες ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει ποῦ θὰ καταντήσουμε!»

Καὶ μὲ τὸ ἀπόφθεγμα ἐκίνησεν ὁ ἔντιμος νοικοκύρης τὴν κεφαλήν, ὀγκώδη καὶ πολύμαλλον, καὶ ἐκινήθη βαδίζων πλησίον τοῦ φίλου του. Ὁ Λομπαρδιανὸς ἀνέκαθεν, συνείθιζε νὰ ἐπιρρίπτῃ τὴν εὐθύνην τῶν κακῶν ὅλων ἐπὶ τῶν λιουραίων· ὁσάκις δὲ τῷ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ τοὺς ἐνθυμῆται, ἐπὶ τοῦ εὐτραφοῦς μελαγχροινοῦ προσώπου του διεχύνετο χροιὰ ὑποπρασίνη, ὅλο χολή.

« Πῶς λοιπὸν δὲν ψωνίζεις; » τὸν ἠρώτησεν ὁ Γιακουμάκης.

« Τώρα καὶ πηλειό. Ἐμέναμε μοῦ ἐψώνισε ὁ Νιόνιος μου ἀπὸ ἀμπονόρα. Σὰν τὸν καλὸ τὸ νοικοκύρη, τὸ φαμελίτη ἄνθρωπο, ἐκηκώθηκε αὐγή, ἐψώνισε ὅ,τι ἐχρειαζότουνα στὸ σπίτι καὶ τόρα, γυιέ μου πάει 's ἄλλο θέλημα δικό μου, τσῆ δουλειᾶς. Ἀμὴ τί σοῦ φαίνεται; Δὲ σοῦ τὤπα πῶς δὲν τὰ καλομαθαίνω ἐγὼ τ' ἀρχοντόπουλά μου;

— Ἄντζι τὰ καλομαθαίνεις. τοῦ Θεοῦ . . .

— Καὶ νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόγο, ἀφέντη, ποῦ δὲν θάν τονε πιστέψῃς; Ξέρει καλλίτερ' ἀπὸ μένανε καὶ νὰ ψωνίσῃ καὶ νὰ κάμῃ οὔλες τσὶ δουλειές. »

Καὶ ἀφῆρεσε μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸν μαῦρόν του πλατύγυρον πῖλον καὶ τὸν ἐκράτησε δι' ὀλίγον ἀνάποδα παρὰ τὸ στῆθός του. Τὸ κίνημα τοῦτο συνείθιζεν ὁ Κατσουρέλας κατὰ τὴν ἐξαγγελίαν τῶν ἀπροόπτων του.

« Μάλιστα, φίλε μου, μάλιστα! » ἀπήντησε ὁ Γιακουμάκης σταματῶν. « Τὸ πιστεύω. Ἡ νέα γενεὰ εἶναι πολὺ ἔξυπνη, πολύ. Βλέπω ἐκείνη τὴν ἐγγόνα μου . . . Ἔ, πῶς δὲ μᾶς ἀκοῦνε ἐμᾶς τσοὺ γέρους καμμία βολά . . . μὰ τὶ νὰ γένῃ; Δὲ μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ πᾶμε ἔτσι κομμάτι, νὰ πάρω καὶ ἕνα μάτσο σέλινο;

— Μπράβο! ἔ καὶ λεμόνια, ἂν θέλῃς.

— Λεμόνια ὄχι, ἔχω στὸ σπῆτι. »

Ἠγόρασαν τὸ σέλινον καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἀργά, συνομιλοῦντες. Τὸ κρέας δὲν ἦτο βάρος ὀχληρὸν διὰ τὸν Γιακουμάκην. Ἀπεναντίας, τὸ ἐκράτει κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀστῶν ἐπιδεικτικῶς, ὡς τὸ ἔμβλημα τῆς εὐπορίας καὶ τῆς νοικοκυροσύνης, καὶ δὲν ἐλυπεῖτο διόλου ἂν ἡ ἐπίδειξις παρετείνετο. Ἔπειτα ὁ φίλος, τὸν ὁποῖον εἶχε παρὰ τὸ πλευρόν του, δὲν ἦτο ὁ τυχών. Ἦτο ὁ ἐπίδοξος συμπέθερός του, εἰς τὴν λεπτὴν δὲ θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἡ ὑπόθεσις, δυσχερὲς ἦτο νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὶν ἐξαντλήσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀσήμαντα πρωϊνά. Ἀλλέως ἠμποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇ· διότι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀναβάλλων αἰωνίως καὶ ὑπὸ μυρίας προφάσεις, — στάσου νὰ ἰδοῦμε . . . νὰ περάσῃ ὁ χειμῶνας . . . νὰ ἑτοιμασθοῦμε ἀκόμα . . . — γάμον συμφωνημένον μεταξὺ των πρὸ πολλοῦ, ὡς νὰ ἐλυπεῖτο νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν νιὸν τοῦ φίλου του χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους δὲν ἦταν ἰδικά του. *(Ἀκολουθεῖ).*

κελλο καὶ διαβάζει). Κύριε, μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀγγέλλοντες ὑμῖν τὸ ἐπικείμενον μοιραῖον τέλος τοῦ νεανικοῦ βίου τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἑταίρου κ. Νίκου Νικοπούλου, ἐνεργοῦ μέλους τοῦ συνδέσμου τῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν, νυμφευομένου αὐτοπροσώπως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν προσεχῆ Κυριακήν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως παρευρεθῆτε σήμερον, ὥραν 5 μ. μ. ἐν τῇ νεκρωσίμῳ τελετῇ, γενησομένῃ στὸ σπίτι τοῦ μέλλοντος μεταστῆναι εἰς τοὺς κόλπους τῆς μελλονύμφου! Κώστας, Πέτρος, Κίμων, Γιῶργος.— Μοῦ τη σκάρωσαν, ὡς τόσο . . . οἱ ἀφιλότιμοι . . . Δέ με μέλλει τίποτ' ἄλλο, μόνο ποῦ με προσμέν' ἡ Θάλεια νὰ πάμε μὲ τὴ μαμὰ καὶ τὴν Ἑλένη . . . Κι' αὐτὸς ὁ χαμένος ὁ Κώστας, σὰ νὰ μὴν τὄχῃ χαμπάρι καὶ γένεται μαζί τους ἕνα!—Γιάννη! Γιάννη! Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας θὰ τοὺς δεχτῶ. Ἀλλοιῶς εἶναι ἱκανοὶ νὰ μοῦ σκαρώσουν τίποτα χειρότερο. Γιάννη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΝΙΚΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ, ΕΛΕΝΗ.

Γιάννης. Ὁρίστε κ. Νῖκο.

Ἑλένη. *(Μπαίνει ἕτοιμη γιὰ δρόμο).* Ἕτοιμες, Νῖκο.

Νῖκος. Δυστυχῶς, θὰ πᾶτε μόνες.

Ἑλένη. Μόνες!

Νῖκος. Διάβασε νὰ θαμάξῃς! Ὁ ἔξυπνος ὁ Κώστας θαρρεῖ πῶς κάνει ἐξυπνάδες ὅσες φορὲς κατορθόνει νά με βαστᾷ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη του!

Ἑλένη. *(Πέρνει τὸ γράμμα).* Τί σ' ἔκαμε πάλι ὁ Κώστας;

Νῖκος. Πάλι! Τι σ' ἔκαμε πάλι! Μὰ διάβασε πρῶτα καὶ ὕστερα ὑπερασπίσου τον τὸν Κώστα σου!

Ἑλένη. Τὸν Κώστα μου! *(Διαβάζει τὸ γράμμα).*

Νῖκος. Ἀμὴ ξέρω κ' ἐγώ;

Ἑλένη. *(Ἀφοῦ διαβάσῃ τὸ γράμμα).* Θἄρτουνε, λέει, ἐδῶ;

Νῖκος. Καί με προσκαλοῦνε στὸ σπίτι μου!

Γιάννης. Κύριε Νῖκο· χτυποῦν τὴν πόρτα. Νὰ πάω;

Νῖκος. Καὶ θέλει ρώτημα;

Γιάννης. Μά, μὲ φωνάξατε . . . .

Νῖκος. Ἔ!

Ἑλένη. Πήγαινε, Γιάννη. *(Φεύγει ὁ Γιάννης)*

CHARLES BEAUDELAIR

ΑΝΤΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἄντρα λεβέντη, ἡ θάλασσα παντοτεινὴ θενἄναι
Ἀγάπη καὶ καθρέφτης σου καὶ θενὰ καμαρώνῃς,
Στὸ κῦμά της καὶ στἄπειρο τρανὸ ξεχείλισμά του
Τὴν ἐδικιά σου τὴν ψυχή! Καὶ τάχα μὴ δὲν εἶναι
Τὸ πνεῦμά σου ὡσὰν κι' ἀφτὴ πικρὴ μιὰ καταβόθρα;
Δὲν τὄχεις γιὰ καμάρι σου νὰ πέρνῃς μακροβοῦτι
Μέσ' στὴν πιστὴν εἰκόνα σου; νὰ τὴν σφιχταγκαλιάζῃς
Μὲ βλέμματα καὶ μὲ ὀργές; Καὶ κάποτε ἡ καρδιά σου
Στὸ βογκητό της τἄγριο, ποὖν' τὸ παράπονό της,
Προσέχοντας δὲ λησμονεῖ τὸν ἐδικό της ρόχθο;

Κι' οἱ δυό σας εἶστε ἄγριοι καὶ μυστικῶνε τάφοι!
Ἄντρα λεβέντη, ποιὸς ποτὲ στὴν ἄβυσσό σου μπῆκε;
Ἄχ θάλασσα! ποιὸς γνώρισε τὸν καρδιακό σου πλοῦτο;
Τόσο κι' οἱ δυὸ ζουλιάρηδες τῶν μυστικῶν σας εἶστε.
Κι' ὅμως αἰῶνες γένηκαν οἱ χρόνοι ποῦ σᾶς βλέπουν
Ἀλύπητα καὶ ἄθεα νἀλληλοπολεμιέστε!
Γιατὶ κι' οἱ δυὸ τὸ θάνατο καὶ τὴ σφαγὴ ἀγαπᾶτε,
Ὦ! αἰώνιοι ἀντίμαχοι, ὦ ἀλύπητα ἀδέρφια!

Ν. Ἀμουργιανός.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΝΙΤΣΑ, δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας, ὑπὸ Ζ. Φυτίλη.

Τὰ ἔργα τοῦ κ. Φυτίλη προσείλκυσαν πάντοτε τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου καὶ ἔκαμαν πολὺν κρότον. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, σημαντικοὶ καὶ ἀσήμαντοι λογοτέχναι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ γράψουν κάτι περὶ αὐτῶν καὶ νὰ εἴπουν τὴν γνώμην των. Καὶ τοῦτο διότι ὁ διακεκριμένος λογογράφος εἰς ἕκαστον αὐτῶν εἶχε κάτι, τὸ ὁποῖον ἐτάρασσεν, ἔθετεν εἰς σκέψεις, κάτι τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λεχθῇ ***παράδοξος ἰδέα ἢ θεωρία.*** *Καὶ τὸ παρὸν ἔργον ἔχει κάτι τὸ παράδοξον. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος διαπνέεται ἀπὸ μίαν ἀνατρεπτικὴν τάσιν, ἀπὸ μίαν δυνατὴν ἐπαναστατικὴν πνοὴν ἐναντίον τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον σχετικῶς τοὐλάχιστον πρὸς τὸν γάμον, τὸν ἔρωτα καὶ συνηθείας τινὰς βασίζεται ἐπὶ ψευδῶν καὶ σαθρῶν θεμελίων.*

Διὰ τοῦ ***Χτισμένο στὸν ἄμμο*** *ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ τὸ κακὸν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ γάμου, τὸ ἄσκοπον καὶ ἴσως τὸ βλακῶδες, διὰ τῆς* ***Νίτσας*** *προβαίνει εἰς τολμηροτέραν ἀπόφασιν, πειρᾶται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ ὁ ἔρως εἶναι ψεῦδος, ὅτι καὶ ὁ ἔρως εἶναι σαθρὸν καὶ βλακῶδες καὶ προτιμώτερον ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ νὰ ζῶσιν ἐλεύθεροι, νὰ μὴ γνωρίζωσι τὸ στοιχειὸ αὐτό, τὸ ὁποῖον μόνον δυστυχεῖς δύναται νὰ καταστήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ προσβαλλομένους.*

Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ πίπτει μόνη της καὶ ὁ δόκιμος συγγραφεὺς τοῦ ***Δίχος ἀκρογιάλι*** *καὶ τοῦ* ***Χτισμένο στὸν ἄμμο*** *εὑρίσκεται καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἡπατημένος. Ὁ ἔρως εἶναι κάτι ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, κάτι τὸ ὁποῖον εἴτε συνειδητῶς, εἴτε ἀσυνειδήτως τὸν κυριεύει εἰς ἑκάστην στιγμὴν καὶ ἡ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ὡρισμένον ὅμοιόν του δὲν τίθεται ἐν ἀμφισβητήσει. Τοῦτο μᾶς τὸ εἶπαν μεγάλοι συγγραφεῖς, τοῦτο μᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνουν καθ' ἑκάστην αὐτὰ τὰ πράγματα. Τοῦτο μᾶς τὸ διδάσκει αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῆς* ***Νίτσας*** *διὰ τοῦ στόματος τῆς ἡρωΐδος του: Μήπως ρωτιέται γιατί ἀγαπᾷ κανείς; Μήπως ἐγὼ τὸ εἶξερα πῶς θἀγαπήσω γιὰ νὰ σκεφτῶ πρὶν ἀγαπήσω;*

Ἵνα ὑποστηρίξῃ καὶ μᾶς παρουσιάσῃ ζωντανὴν τὴν θεωρίαν του ταύτην ὁ κ. Φυτίλης, δηλαδὴ ὅτι πρέπει τις νὰ ζῇ ἐλεύθερος, ἔχων μόνον καλοὺς φίλους καὶ ἀπηλλαγμένος ἐρωτικῶν συγκινήσεων, προερχομένων ἀπὸ ὡρισμένον πρόσωπον, ἐδημιούργησε χαρακτῆρας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν γνώμην μας, δὲν δύνανται νὰ σταθοῦν εἰς τὸν φυσικὸν κόσμον.

Ἡ Νίτσα, ἡ ἡρωΐς τοῦ δράματος, εἶναι ἕνα φύραμα, ἀσυνεπὴς πρὸς ἑαυτήν, ἀποτελουμένη, νομίζεις, ἀπὸ ἑτερογενῆ καὶ ἀσυμβίβαστα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο στοιχεῖα. Ὁ Νῖκος, τὸ ἕτερον πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ἐπίσης ἔχει τὰ ἴδια συστατικά, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ καὶ πρὸς τὴν λατρευτήν του σχέσιν ὁμοιότητος. Ὁ συγγραφεὺς δὲν προσεπάθησε νὰ τοὺς λαξεύσῃ, λαμβάνων τὸ ὑλικὸν ἀπὸ τὸν φυσικὸν κόσμον, ὅστις σφριγᾷ περὶ αὐτὸν καὶ σύμφωνα πρὸς τὴν φύσιν. Τοὺς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς νευρόσπαστα, τὰ ὁποῖα ἔστρεψεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔργου καὶ τῆς περιστάσεως.

Ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὴν κεντρικὴν ἰδέαν καὶ οὕτως ἐχάρισεν εἰς τὸ ὡραῖον ἄλλως τε ἔργον πλησίον εἰς τὰς πολλὰς ἀρετὰς καὶ πολλὰ ἐλαττώματα.

Ἡ Νίτσα—ἡ ὁποία πρέπει νὰ σημειωθῇ εἶναι νευροπαθὴς καὶ ὑστερική, ἐνῷ ἂν εἶχε πεποίθησιν ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ ὑγιὲς τῆς θεωρίας του ἔπρεπε νὰ διεξαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν θέτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑγιᾶ πρόσωπα, διότι ὁ τρελλὸς πάντοτε εἰς παράλογα θὰ καταντήσῃ—ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος σᾶς δίδεται ἡ ἰδέα ὅτι τὸ πολὺ-πολὺ δύναται νὰ καταλήξῃ εἰς ἕνα ἐλεύθερον ἔρωτα χωρὶς κοινωνικὰς προλήψεις. Ἀλλ' ὁ κ. Φυτίλης τὴν ἔφερεν εἰς μίαν κατάστασιν, ἥτις πληρέστατα δικαιολογεῖ τὴν λέξιν τοῦ Νίκου: ***Βόρβορον.*** *Ὁ Νῖκος στερεῶν ἀρχῶν ἄνθρωπος καὶ ἀνήκων ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἕξεις της καταντᾷ νὰ ἀλλάξῃ γνώμην ἐντὸς λεπτῶν τινων, νὰ πεισθῇ, ἴσως παρασυρόμενος ἀπὸ τοῦ πάθους του—*

πῶς δὲν παρεσύρθη τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θόδωρος τοῦ εἶπε νὰ ὑποκριθῇ καὶ εἶπη εἰς τὴν Νίτσαν ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν νυμφευθῇ διὰ τὸν δεῖνα ἢ δεῖνα λόγον ; Τότε θὰ ἦτο πολὺ φυσικὸς καὶ ἐντὸς τῆς ἀληθείας—καὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ νέαν κατάστασιν, εὑρισκομένην ἄντικρυς εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις του, μὲ τὰς ἐκφύλους ἰδέας τῆς ἀγαπητῆς του. Μία τοιαύτη ἀπότομος μετάπτωσις, ἄνευ προηγουμένης προδιαθέσεως, ἀπὸ στερεὰς καὶ ἐρριζωμένας παιδιόθεν ἰδέας ἐν αὐτῷ, εἰς νέας καὶ μάλιστα τόσον ριζοσπαστικάς, τόσον κατακρινομένας ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς κοινωνίας του, εἶναι κατόρθωμα οὐδαμῶς συνδεόμενον μετὰ τῆς ἀληθείας.

Τὰ λοιπὰ πρόσωπα τοῦ δράματος, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον φυσικά, σώζουν τὸ ἔργον ὑπὸ ἔποψιν ζωντανῶν χαρακτήρων. Ὁ Τζώνης, χαρακτὴρ χυδαῖος μέν, ἀλλ' ἐντάκτος εἰς τὸ εἶδός του. Εἶναι ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πολλοὶ συγγραφεῖς ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου παρενείρουν εἰς τὸ ἔργον των χάριν ποικιλίας, χάριν κάποιας ζωηρότητος. Ὁ Θόδωρος καὶ ἡ Ἰουλία ἔχουν τὴν σχετικὴν τελειότητα ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνθρώπων τῆς τάξεώς των. Ὁ Θόδωρος μάλιστα διατυπώνεται, ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις, ἐξόχως. Πλήρης δεσποτισμοῦ, ὑπερφιάλου ὑπερηφανείας, πίστεως σταθερᾶς πρὸς τὰς κοινωνικά; προλήψεις, περιφρονήσεως πρὸς τὴν πτωχείαν καὶ τὸ ἄσημον ὄνομα.

* * *

Ἐν συνόλῳ τὸ νέον δρᾶμα τοῦ κ. Ζ. Φυτίλη δύναται νὰ κριθῇ ὡς ἕνα τῶν ὀλίγων ὡραίων ἑλληνικῶν δραμάτων. Ἡ δραματική του οἰκονομία εἶναι ἔκτακτος. Ἡ δρᾶσίς του σπανίως ἀπαντᾶται εἰς ἄλλα ὁμογενῆ ἔργα τοῦ εἴδους του. Διατηρεῖ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου καὶ ἀναβιβαζόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν δύναται παρὰ νὰ προκαλέσῃ θρίαμβον. Ἔχει σκηνὰς εἰδυλλιακὰς, πρώτης τάξεως, ἔχει σκηνὰς τραγικάς, αἱ ὁποῖαι σοῦ προξενοῦν ἕνα δυνατὸν ρῖγος, ἔχει σκηνὰς ἱλαρότητος—ὁ ἥρως των ὁ Τζώνης—αἱ ὁποῖαι σοῦ ἐπιτρέπουν μετὰ τὴν αἴσθησιν τοῦ ρίγους νὰ μειδιάσῃς. Τὸ τέλος μάλιστα τοῦ ἔργου εἶναι τοιοῦτον, ὥστε κλείεις τὸ βιβλίον συγκινημένος ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄκρον διὰ τὸν θρίαμβον τῶν ἐπαναστατικῶν καὶ ριζοσπαστικῶν ἰδεῶν τῆς Νίτσας καὶ γελῶν διὰ τὴν λεπτοτάτην πάντοτε κωμικὴν στάσιν τοῦ Τζώνη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνα ὡραῖο δημιούργημα τοῦ διακεκριμένου συγγραφέως. **Α. Γ.**

Ο ΓΟΓΟΛ

Ἡ Ρωσσία ὁλόκληρος διοργανοῖ ἑορτὰς πρ'ς μνήμην ἑνὸς μεγάλου της τέκνου, τοῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως ἐξόχων ἔργων Νικολάη Βασίλιεβιτς Γόγολ.

Ὁ Γόγολ ἐγεννήθη εἰς Βασιλιέβνα, μικρὸν χωρίον τοῦ Κυβερνείου Πολτάβας, τὴν 20ὴν μαρτίου τοῦ 1809. Τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ἐδιδάχθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του, κατόπιν εἰσήχθη εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Πολτάβας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ λύκειον Νέζη. Τελειώσας τὰς σπουδάς του εἰς τὸ λύκειον τοῦτο, ἀπῆλθεν εἰς Πετρούπολιν, ἔνθα μετὰ πολλοὺς μόχθους καὶ κόπους κατώρθωσε νὰ διορισθῇ μικροϋπάλληλος εἰς κυβερνητικὴν θέσιν.

Εἰς τὴν Πετρούπολιν ἤρχισεν ἡ φιλολογική του δρᾶσις. Ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσε διηγήματα, περιγράφοντα τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς πατρίδος του, δηλ. τὸν βίον τῶν Μικρορρώσων. Τὰ διηγήματα ταῦτα τὰ ἐδημοσίευσε μὲ τὸν τίτλον: «Οἱ βραδιὲς εἰς τὴν ἔπαυλη τῆς Δικάγκις». Τὰ ἔργα ταῦτα πρεσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Γόγολ κατέστη γνωστότατον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων: «Οἱ ἀρχαιότροποι γαιοκτήμονες Βὶν Ταρὰς Μπεύλμπα» καὶ «Πῶς ἐμάλλωσεν ὁ Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς μετὰ τοῦ Ἰβὰν Νικηφόροβιτς». Μετὰ παρέλευσιν δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐν Πετρουπόλει ἐγκαταστάσεώς του, κατὰ τῷ 1891, ἐνεργείᾳ τοῦ Ζουκόφσκη διορίζεται διδάσκαλος τῆς ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πετρουπόλεως, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως μετὰ ἓν ἔτος παρητήθη καὶ ἀφιερώθη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν λογοτεχνίαν. Εὐπορῶν πλέον ὁ Γόγολ, καθ' ὃ ἔτυχε συντάξεως αὐτοκρατορικῆς ἀδείᾳ, ἐπεχείρησε ταξείδιον ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, ἔνθα ἔζησε τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ βίου του. Εἰς τὴν Εὐρώπην συνέγραψε καὶ τὸ περίφημόν του ἔργον «Αἱ νεκραὶ ψυχαί».

Ὁ Γόγολ ἦτο εἷς τῶν περιφανεστέρων τῆς Ρωσσίας λογογράφων. Αὐτὸς κατόπιν τοῦ ἀθανάτου Πούσκιν, διὰ τῶν ἐξόχων του ἔργων «Αἱ νεκραὶ ψυχαί», ὁ «Ἐπιθεωρητὴς» καὶ πολλὰ ἄλλα συνετέλεσεν ὥστε νὰ παγιωθῇ εἰς τὴν ρωσσικὴν φιλολογίαν ἡ πραγματικὴ σχολή. Αὐτὸς πρῶτος μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του εἶχε τὸ θάρρος νὰ σατυρίσῃ δριμύτατα τὸ χυδαῖον εἰς τὸν ρωσσικὸν βίον, αὐτὸς πρῶτος ἀφύπνισε τοῦ λήθάργου τὸν Ρῶσσον, ὅπως διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα, τὰ εν τῷ ὀργανισμῷ του μαζευθέντα ἄπειρα σφάλματα.

Ὁ Γόγολ εἶναι ὁ πρῶτος συγγραφεὺς ὅστις μὲ ἄλγος καὶ πόνον ψυχῆς ὑπέδειξε τὴν διαφοράν, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ πραγματικότητος καὶ ἰδεώδους.

Μ.

ΕΙΣ ΤΟΝ Ν. ΜΕΓΚΟΥΛΑ

Πέσαν τὰ ρόδα τ' Ἀπριλιοῦ, μαράθηκαν τὰ κρῖνα
τ' ἀηδόνια τὰ γλυκόλαλα βουβάθηκαν κ' ἐκεῖνα·
κι' ὅταν προβάλλει ὁ Αὐγερινὸς καὶ τρεμοσβύνει ἡ πούλια,
κάπου καὶ κάπου ἀκούγουνται τὰ μαῦρα νεκροπούλια
νὰ λὲν τραγοῦδι θλιβερὸ καὶ παρατονεμένο
γιὰ τὸ μονάκριβο παιδί, τὸ πολυχαϊδεμένο
τῆς ἔρημής μας τῆς σκηνῆς ὁποῦ μηνέσκει χήρα . . .

Χαρὰ σὲ σένανε Σαπφώ. μὲ τὴ χρυσῆ σου λύρα,
ὁποῦ μᾶς πέρνεις τέτοιο νειὸ καὶ τόνε νανουρίζεις
μὲ τὸ τραγοῦδι τὸν ξυπνᾷς καὶ τὸν γλυκοκοιμίζεις.
Πόσες φορὲς μεσάνυκτα θὰ βγαίνῃ ἡ σκιά σου
Νὰ σὲ θωροῦμαι βαοιλειὰ μὲ τὴν ἁρματωσιά σου.
Θᾶ 'χης τὸ μνῆμα γιὰ σκηνή, φεγγοβολὴ τ' ἀστέρια.
Κι' ἀντὶ μὲ τόσο θαυμασμὸ νὰ σοῦ χτυποῦν τὰ χέρια,
μὲ ρόδα νὰ σὲ ραίνουνε καὶ δάφνες νὰ σκορπᾶνε,
θὰ χύνουν δάκρυα πικρὰ καὶ θὰ μοιρολογᾶνε.

Γλυκοκοιμήσου Νίκο μου, καὶ ἀγρυπνάει γιὰ σένα
ἀγάπη καὶ ἐνθύμηση, τὰ δυὸ ἀδερφωμένα.
Κοιμήσου ! Κι' ἂν σὲ χάνουμε γιὰ ὅλη τὴ ζωή μας,
παντοτεινὰ ἡ εἰκόνα σου θὰ λάμπῃ στὴν ψυχή μας.

Ἀλέκος Γαλανός.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον μὲ ἐξοχον μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἀειμνήστου Ρωμύλου Σπαθάρη. Ἄπειρον πλῆθος καὶ σχεδὸν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία μας ἥτις καὶ ἐπρωτοστάτησεν, ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ γενναίως πεσόντος ὑπὲρ τῆς Ὀθωμανικῆς ἐλευθερίας.

Ὁ «Ἐπίκαιρος», μιμούμενος ὁλόκληρον τὴν ὁμογένειαν, ἀποδίδει ἓν νωπὸν ἄνθος ἐπὶ τοῦ νωποῦ του τάφου.

— Μετὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Σπαθάρη ἐτελέσθη τοιοῦτον καὶ ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων ἀξιωματικῶν. Ἐξεφωνήθησαν θερμοὶ πατριωτικοὶ λόγοι καὶ κατετέθησαν ἀμάραντοι στέφανοι. Τὸ πλῆθος περὶ τοὺς ἱστορικοὺς πλέον τάφους ἦτο ἄπειρον μὲ ὅλον τὸν δυνατὸν ἄνεμον καὶ τὸν ἐκτυφλωτικὸν κονιορτόν. Ἐκ τοῦ πλήθους ὅμως αὐτοῦ, τοῦ συνωστιζομένου περὶ τοὺς ἐνδόξους τάφους παρετηρήθη ὅτι ἔλειπον σχεδὸν παντελῶς ἀντιπρόσωποι τοῦ τουρκικοῦ πληθυσμοῦ. Φαίνεται ὅτι αὐτοὶ ἤθελον νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἶναι ὅπως ἡμεῖς μνημοσυνάδες.

— Προσεχῶς ἐκίδεται ἐνταῦθα νέα ἐφημερὶς πολιτικὴ καὶ σατυρική, δισεβδομαδιαία πρὸς τὸ παρόν, ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Ν. Σουλλίδου, συμπραττόντων τῶν κ. κ. Ι. Θ. Πολυζέτη καὶ Γ. Χασιώτου. Τὸ πρόγραμμα τῆς νέας συναδέλφου εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπον, ὁ δὲ τίτλος της «Φλὸξ». Ἡ «Φλὸξ» ἐξεδίδετο καὶ ἄλλοτε πρὸ τριακονταετίας, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ δυνατοῦ σατυρικοῦ ὕφους της ἐπαύθη. Εὐχόμεθα εἰς τὴν συνάδελφον ἐπιτυχίαν.

— Ὁ Σύλλογος «Παρνασσὸς» προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς μετάφρασιν τῶν ἔργων τῶν σχετιζομένων μετὰ τῆς Ἑλλάδος, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας Λόρδου Βύρωνος. Ἡ ἰδέα καλή, ἂν καὶ σήμερον τὸ νὰ μεταφράσῃ τις τὸν Βύρωνα δὲν δύναται παρὰ νὰ κριθῇ ὡς ἀναχρονισμός. Ἡ ποίησις τοῦ Βύρωνος πρὸ πολλοῦ καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ Ἀγγλίᾳ ἔχασε τὸ ἄλλοτε κλέος της.

— Οἱ κ. κ. Ν. Λάσκαρης καὶ Γιανουκάκης ἐν συνεργασίᾳ ἐπεράτωσαν νέον ἔργον ὑπὸ τὸν γαργαλιστικὸν τίτλον «Ἀντιπενθερίνη». Τὸ ἔργον ἀναγνωσθὲν εἰς ὅμιλον λογίων καὶ δημοσιογράφων ἐκρίθη ὡς φάρσα ξεκαρδιστικωτάτη καὶ πολὺ ἐπιτυχής. Προσεχῶς θὰ ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Περιμένεται ἐπιτυχία.

— Παραλαμβάνομεν ἀπὸ ἓν ἀθηναϊκὸν φύλλον: Ὁ Μὰξ Νορδάου ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς φιλολογίας ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλητέρα τῆς ἀντιστρόφου ἐπιδράσεως. Βεβαίως ὁ Γκαῖτε ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας πολλῶν Βερθέρων, ὁ Φλωμπὲρ ἐγκατέσπειρε τὴν κοινωνίαν μὲ πολλὰς Ἔμμας Μποβαρὺ καὶ ὁ Βαλζὰκ μὲ πολλοὺς δὲ Ρυμπεμπρέ, ὁ Στενδὰλ μὲ Ἰουλιανοὺς καὶ τίς οἶδε πόσας γυναῖκας ἔπεισεν ὁ Βουρζὲ ὅτι πρέπει νὰ μιμηθοῦν τὴν κυρίαν δὲ Τιλλιέρ.

— Ἡ γυμναστικὴ εἰς τὰς γυναῖκας ἐν Ἑλλάδι ἐξαπλοῦται τεραστίως. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας μέγαρον τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», αἱ μαθήτριαι τῆς γυμναστικῆς δίδουσαι τὰς ἐξετάσεις των εἰς τὴν σουηδικὴν γυμναστικὴν παρήγαγον ἐντύπωσιν διὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν προόδους. Τὰ παρευρεθέντα μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ πολλαὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες συνεχάρησαν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν. Καὶ ταῦτα ὅλα ἄριστα, ἀλλὰ διατί δὲν φροντίζωμεν νὰ συνηθίσωμεν καὶ τὰς πολίτισσας νὰ γυμνάζωνται; Δὲν θὰ ἦτο ἄριστον πρᾶγμα ἐὰν συνιστᾶτο εἰς γυμναστικὸς γυναικεῖος σύλλογος; Οἱ φιλανθρωπικοὶ πλέον ἐγέμισαν τὸν κόσμον.

— Ἡ ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης ἐξέλεξε τὸν Γάνου καὶ Χώρας μητροπολίτην Ἀγχιάλου. Συγχαίρομεν τὸν νέον Ἅγιον Ἀγχιάλου διὰ τὴν προαγωγήν του εἰς μητρόπολι , τὴν ὁποίαν δύναται, χάρις εἰς τὸ εὐγενὲς ἔθνος τῶν Βουλγάρων, νὰ κυβερνᾷ ἐξ ἀποστάσεως.

— Λέγεται ὅτι ἡ Σύνοδος θὰ προβῇ καὶ εἰς ἄλλας μεταθέσεις, παρομοίας φύσεως, μητροπολιτῶν, μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ Ἁγίου Χίου, ὁ ὁποῖος κουράζεται τόσον κυβερνῶν τὴν ἐπαρχίαν του . . . ἐξ ἀποστάσεως,

— Ἐπίσης λέγεται, αὐτὸ μετ' ἐπιτάσεως ὅμως, ὅτι οἱ πατριαρχικοὶ σκοπεύουν τὸ ἐξ ἀποστάσεως αὐτὸ νὰ τὸ καταστήσουν ὅρον πατριαρχικόν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς παντοπωλείου μεταξὺ ἑνὸς Λαζοῦ καὶ ἑνὸς τελειοφοίτου Γυμνασίου.

Ὁ Τελειόφοιτος. — (πρὸς τὸν Λαζόν). Τί νὰ σὲ πῶ! Σεῖς οἱ Μικρασιᾶται, ποτὲ δὲν θὰ γίνετε ἄνθρωποι.

Ὁ Λαζός. — Διατί;

Ὁ Τελειόφοιτος. — Διότι, διότι . . . ὅλοι σας εἶσθε ἀγράμματοι, ἀπαίδευτοι, ξύλα ἀπελέκητα, ἄνθρωποι τέλος χωρὶς μυαλό.

Ὁ Λαζός. — Ἡμεῖς, ἔχομεν περισσότερον μυελὸν ἀπὸ σᾶς· καὶ ἐγὼ ἔχω περισσότερον ἀπὸ σέ.

Ὁ Τελειόφοιτος. — Χά! χά! χά!

Ὁ Λαζός. — Καὶ ἂν θέλῃς, ἐμπρός μας εἶναι ἡ ζυγαριὰ νὰ ἴδωμεν πόσον ζυγίζει ὁ μυελός σου . . .

(Ὁ τελειόφοιτος παραδέχεται νὰ ζυγίσῃ τὸν μυελόν του! Θέτει τὴν κεφαλήν του εἰς τὸ ἓν μέρος τῆς ζυγαριᾶς, ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Τραπεζούντιος θέτει τὰ βάρη. Μιάν, δυό, τρεῖς, τέσσαρας ὀκάδας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ τελειόφοιτος πιέζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἵνα ὑπερνικήσῃ τὸ βάρος. Ὁ Λαζὸς θέτει ἄλλην μίαν ὀκᾶν, ἔπειτα ἄλλην μίαν. Ὁ τελειόφοιτος βάλλει ὅλας τὰς δυνάμεις του, ὅπως βαρύνῃ ἡ κεφαλή του. Τέλος ὁ Λαζὸς ἀποκαμὼν νὰ θέτῃ βάρη, ἀφίνει ἀποτόμως τὴν πλάστιγγα ἀναφωνῶν:)

— Μὰ εἶσαι πολὺ ***χονδροκέφαλος*** ἀδελφέ!

Παν. Σ. Χατζῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΡ. 19. ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμ' ἕνα σωρὸ χορτάρια
Κι' ἀπὸ κάτω δυὸ φεγγάρια
Καὶ στὴ μέση ἕνας λόφος
Κι' ἀπὸ κάτω εἶνε χάος
Καὶ στὸ πλάγι δυό φτερούγια.
τί εἶμαι ;

(Φανάριον) **Α. Γ.**

ΑΡΙΘΜ. 20.

Ἐὰν μεταχειρίζεσαι πᾶσαν τροφὴν ἐξ ἴσου
Ἐγὼ εἶμαι τὸ κύριον στοιχεῖον τῆς τροφῆς σου
Ἐὰν δὲ εἰς τὸ μέσον μου ἓν γράμμα παρεμβάλῃς
Εἰς ζῷον μέγα, ἄγριον, εὐθὺς μὲ μεταβάλλεις.

Ὁ Ρωμιὸς τοῦ Σουρῆ.

ΑΡ. 21. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐρωτηθείς τις πόσων ἐτῶν εἶναι ἀπεκρίθη· Εἶμαι τόσων ἐτῶν, ὥστε ἂν ἤμην ἄλλων τόσων καὶ τὸ ἥμισυ τῶν τόσων, καὶ τὸ τέταρτον αὐτῶν καὶ ἑνὸς ἀκόμη θὰ ἤμην ἑκατόν.

Πόσων ἐτῶν ἦτο;

Ὁ Ρωμιὸς τοῦ Σουρῆ.

ΑΡ. 22. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Ἐκ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων, Αὐτοκράτορος τῆς Πόλης
Καὶ μιᾶς πολὺ συνήθους κι' ὠφελίμου ἐπιστήμης
Καὶ μιᾶς ὡραίας τέχνης, κι' ἐπιθέτου τοῦ Θεοῦ,
Καὶ μιᾶς ἄλλης ἐπιστήμης
Ἔχεις ὄνομα ἀρχαῖον περιφήμου στρατηγοῦ.

Κ. Μ.

ΑΡ. 23. ΓΡΙΦΟΣ

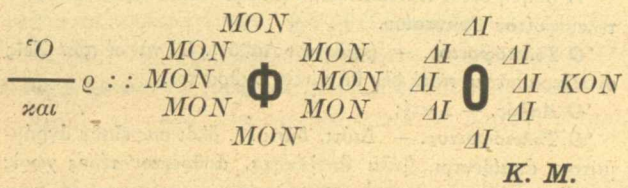

Κ. Μ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 16 ΚΑΙ 17 ΤΕΥΧΟΥΣ

ΑΡ. 13. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται.
ΑΡ. 14. Ρόδος — ὁδός.
ΑΡ. 15. Ὅς ἔσχε φίλον καλόν, ἔσχε θησαυρόν.
ΑΡ. 16. (Γρίφος). Τρία ἐπὶ τέσσαρα ἴσον δώδεκα.
ΑΡ. 17.
Ρ Ο Δ Η
Ο Μ Ω Σ
Δ Ω Ρ Α
Η Σ Α Υ
ΑΡ. 18. Ὡραῖος, Ραδιουργος, Ἀγάπη, Ἴσταμαι, Ὄρος, Ζῷον, Ἡμέρα, Λευκή, Ἠλίθιος.
= ΩΡΑΙΟΖΗΛΗ

ΛΥΤΑΙ. Κ. Σ. Κ. (Ζωγράφειον) (Ἀρ. 13, 16, καὶ 17). Δωροθέα Κ. Κουμαριανοῦ (Αρ. 13 καὶ 16) Ε. Τ. (Ἀρ. 13 καὶ 17). Γεώργιος Βλαστὸς (Ἀρ. 17 καὶ 18) Ἀνώνυμος (Ἀρ. 13, 14, 16, 17) Ζεύς (17) Λαὸς (17).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δδα Ἀστραπήν, Πέραν. — Θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὰς συστάσεις σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Ρωμιὸν τοῦ Σουρῆ, Πέραν.— Ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν σας φαίνεται ὅτι εἶσθε θαυμαστὴς τοῦ Σουρῆ. Δὲν σᾶς προτρέπομεν νὰ μὴ τὸν ἀρέσετε, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἡ καλαισθησία τοῦ Ἕλληνος ἔχει ἀρκετὰ ἀναπτυχθῆ καὶ ὁ Σουρῆς χρεωστεῖ τὴν δόξαν του εἰς τὴν παρελθοῦσαν γενεάν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς ἐπαίνους. Εἴθε ὁ «Ἐπίκαιρος» νὰ καταστῇ τὸ καλήτερον Ἑλληνικὸν περιοδικόν. Τοῦτο ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν φιλολογικήν μας κίνησιν, ἡ ὁποία, καθὼς θὰ γνωρίζετε, εἶναι ἀκόμη μικρά. Τὰ περισσότερα τῶν σταλέντων θὰ δημοσιευθοῦν, ἀναμένομεν δὲ καὶ τὰ ὑποσχεθέντα, τὰ ὁποῖα ἂν κριθοῦν βέβαια ἄξια δημοσιεύσεως θὰ δημοσιευθοῦν.

Κον Ε. Τ. Πέραν.— Οἱ ἔπαινοι σᾶς πρέπουν. Τὸ εὐθυμογράφημα ποῦ μᾶς ἐστείλατε δὲν εἶναι καὶ τόσον κακόν, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἡ πέννα σας στρώνει, Γράφετε, πάντοτε γράφετε καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς λέγωμεν εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μας. Ὁ «Ἐπίκαιρος» θὰ εἶναι εὐτυχὴς ἐὰν κατορθώσῃ νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα ὡραῖόν σας ἔργον. Οὕτως θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ δημόσιον ἕνα νέον λογογράφον. Ὁ καιρὸς ποῦ θὰ τὸ κατορθώσῃ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι μακράν.

Πληγωμένον Χρυσαετόν, Πέραν. — Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ διηγηματάκι σας θὰ ἀναγνωσθῇ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον.

Καν Μ. Λ. Μέγα Ρεῦμα. — Τὸ ποιηματάκι σας δὲν εἶναι κακόν, ἔχετε ἀρκετὸν αἴσθημα καὶ μάλιστα πάθος, ἀλλά . . . αὐτὸ τὸ ἀλλὰ τὰ χαλνᾷ ὅλα. Ἔχετε διαβάσει τὸ ἀ λ λ ὰ τοῦ μακαρίτου Βασιλειάδου; Τὸ φόντο του ποῦ λέγουν οἱ ζωγράφοι εἶναι, βεβαιότατα, εἰλημμένον ἀπὸ κάπου. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ εἴπωμεν; Ἀναγνώσατε ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο λυρικὸν τραγούδι τοῦ Βαλαωρίτου, τὸ πρὸς τὴν θανοῦσαν θυγατέρα του γραφέν: Τὸ πρωὶ μὲ τὴν δροσούλα . . . . Διὰ νὰ ἠμπορέσετε ὅμως νὰ τὸ μιμηθῆτε τόσον καλά, ἔπεται ὅτι κάτι ἔχετε μέσα σας. Περιμένομεν νὰ μᾶς στείλετε νεώτερα.

Δίδα Ὑπ. Βαφεοχώριον. — Διατὶ δὲν μᾶς στέλλετε τίποτε; Ὁ "Ἐπίκαιρος,, θὰ εἶναι εὐτυχὴς ὅταν κάπου-κάπου εὐαρεστῆσθε νὰ τὸν στέλλετε κάτι.

Δδα, Διπλοκιόνιον. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχάς σας. Ὑπάρχει ὅμως ἄλλο καλήτερον; Γιὰ τὴν ὥρα ὄχι.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΠΕΛΛΑ
Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

Ἐμβατήριον Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.
Capiccio per Pianoforte.
Charlotta, (πόλκα).

Ἐξεδόθησαν:
Πόνος ψυχῆς (νυκτῳδία).
Ἀποχαιρετισμός, (ᾄσμα).
Χορὸς Συλφίδων, (βάλς).

Μουσικὸν Περιοδικὸν
Περιλαμβάνον
ἔργα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ
ὁμογενοῦς καλλιτέχνου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ταταούλοις, ἐν ὁδῷ Σακᾶ, παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, οἰκία διόροφος, μὲ θαυμασίαν θέαν καὶ ἐξοχικωτάτη, περιλαμβάνουσα αὐλήν, φρέαρ καὶ εἰς τὸν ἄνω ὄροφον δύο εὐρύχωρα δωμάτια. Ἔχει δύο χονδροὺς τοίχους τῆς πυρκαϊᾶς ἐκ λίθων. Πρὸ αὐτῆς θὰ διέρχεται ἡ γραμμὴ τῶν τροχιοδρόμων, τῆς ὁποίας ἡ κατασκευὴ ἤρξατο ἤδη. Τιμὴ αὐτῆς 80 ὀθωμανικαὶ λίραι. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐπικαίρου».

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσοὺμ χάν, ἀριθμ. 3.